

# РЕШЕНИЕ

№ 20304

гр. София, 08.12.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 27 СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети ноември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ**

при участието на секретаря **СНЕЖАНКА К. КИРИЛОВА**  
като разгледа докладваното от **ДИМИТЪР К. ДЕМИРЕВ** Гражданско дело № 20221110171012 по описа за 2022 година

**Производството е по реда на чл.124 ГПК.**

Предявени са осъдителни иски с правно основание чл. 45 ЗЗД от Ч. Г. Т. срещу Р. И. Й. за сумата от 5000 лв. представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди, както и 300 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди, вследствие на подадена жалба от ответника до САК, въз основа на която била образувана дисциплинарна преписка № 472/2022г. пред САК, ведно със законната лихва от 29.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

Ищецът твърди, че с ответника бил подписал договор за поръчка и пълномощно за изготвяне и внасяне на жалба от името на ответника срещу Република България в ЕСПЧ. Сочил, че изготвил и вхождал такава жалба в ЕСПЧ, която била регистрирана под № 661/2014 г. —\*\*\*\*\*. Твърди, че се свързал с ответника и му обяснил, че разглеждането на делата пред ЕСПЧ бил дълъг процес, понякога надхвърлящ 5-6 г., като щом получил писмен отговор, той щял да го съобщи на ответника.

Твърди, че през 2020 г. разговарял с ответника и му казал, че все още нямало отговор или решение. Сочил, че пред 2021 г. са водили лични разговори и бил съобщил писмено, че е завел жалбата, но все още нямало отговор от ЕСПЧ. Ищецът сочи, че през м. август 2022 г., ответникът е направил запитване до ЕСПЧ и получил отговор, че жалба била подадена на 16.12.2013 г. и между 27.02.2014 г. и 13.03.2014 г. съдът бил обявил жалбата за недопустима. Поддържа, че ответникът се убедил, че ищецът бил изпълнил договореното, но независимо от това е решил да го дискредитира, да му

причини неприятности и да упражни тормоз като завел Дисциплинарна преписка № 472/2022 г. пред Софийски адвокатски съвет, където ищецът бил принуден и обвинен. Твърди, че Софийски адвокатски съвет в състав от 15 члена бил взел решение на 19.10.2022 г. да не образува дисциплинарно дело срещу ищеца, като същото е било съобщено на ответника, не било обжалвано и било влязло в сила.

Ищецът сочи, че като адвокат се радвал на уважение сред колегите си, което се дължало и на коректното отношение с клиенти. Ползвал се с добро име сред обществото и САК, бил два мандата член на Софийски адвокатски съвет. Сочи, че бил публицист като имал публикации и статии в академични и енциклопедични издания, бил член-наблюдател в Българската академия на науките и изкуствата. Твърди, че със завеждане на дисциплинарната преписка, ответникът му причинил страдания, неудобства и социален дискомфорт, като нищо от написаното срещу него не било истина.

Ответникът в срока по чл. 131 ГПК е подал отговор, в който намира иска за неоснователен. Твърди, че не е извършвал действия, с които да засегне авторитета и доброто име в обществото на ищеца. Поддържа, че с жалбата до ВАДС е възползвал от правото си да подложи на съмнение, че адвокатската защита на ищеца отговаряла на подписания между тях договор. Ответникът твърди, че ако ищецът бил проучил с необходимото внимание неговия случай, щял да установи, че до ЕСПЧ може да се подава жалба, само ако били изчерпани всички правни възможности в страната на жалбоподателя. Поради това, жалбата му била отхвърлена един месец след нейната регистрация, като за този факт бил уведомен своевременно ищецът, но в продължение на години не споделял тази информация. Сочи, че след като направил собствено запитване до ЕСПЧ, разбрал, че бил изпратен отговор на ищеца още на 13.03.2014 г.

**Софийският районен съд, след като взе предвид становищата на страните и ангажираните по делото доказателства, преценени поотделно и в тяхната съвкупност, намери за установено следното от фактическа страна:**

Съгласно договор за поръчка от 01.12.2013г. между страните е сключен договор, по силата на който Р. Й. възлага на адв.Ч. Т. да заведе дело пред ЕСПЧ, като сред договорените права и задължения на страните е правото на доверителя да иска периодичен отчет за извършването на поръчката, съответно задължението на довереника да уведомява периодично доверителя за резултатите от изпълнението и хода на делата.

Прието е писмо от 20.03.2014г. от ЕСПЧ, адресирано до адв. Т., съгласно което по жалба № 661/14 \*\*\*\*\*, подадена на 16.12.2013г., се дава информация, че ЕСПЧ обявява жалбата за недопустима, защото условията на

чл.34 и 35 от Конвенцията не са изпълнение, като в писмото се обръща внимание, че съобщението се изпраща в съответствие с чл.52а от правилника на Съда.

Приета по делото е жалба вх.рег.№ 5490/21.09.2022г. при САК подадена от Й., в която е описано, че на 01.12.2013г. между страните бил сключен договор, по силата на който адв.Т. да заведе дело при ЕСПЧ, за което била заплатена сума. През 2021г. позвънил на ищеца, за да го пита какво се случва със жалбата, на което му било отговорено, че е подадена жалбата в съда в Страсбург и се чакал отговор, като бил информиран, че можел и сам да провери в регистъра на съда. При второ обаждане поискал номера на преписката, при което адв. Т. отговорил, че ще я потърси и спрял да му вдига телефона. На 17.12.2021г. Й. изпратил Вайбър съобщение на адв. Т., на което получил съобщение на 20.12.2022г., че ще намери преписката. Й. описва в жалбата, че към момента на подаване на жалбата няма номера на преписката, както и никакви писмени или устни доказателства, че адв. Т. е изпълнил договора, поради което е описано в жалбата: *„Считам, че не са защитени законните ми интереси. Опасявам се, че поради пропуски и/или небрежност от страна на адв. Т. ще понеса огромни морални и материални щети“*, след което е описано, че изразява готовност при необходимост от повече доказателства за нарушенията свързани с Договора за поръчка, за изслушване от САК. Съгласно уведомление изх.№ 2140/31.10.2022г. от 19.10.2022г. била прекратен дисциплинарната преписка № 472/2022г., образувана по жалбата на Й..

Приет е сигнал № 958/16.01.2023г. до СРП от Р. Й. срещу Ч. Т., в който е описано, че на 01.12.2013г. между страните бил сключен договор с предмет завеждане на дело пред ЕСПЧ, след което минали 3-4 години и Й. се поинтересувал как върви делото, на което адв. Т. отговорил, че било рано за решение. През 2022г. Й. направил запитване до ЕСПЧ и му било отговорено, че жалбата е върната като недопустима м.03.2014г., за което бил уведомен адв. Т.. Съгласно договора между страните адв. Т. бил длъжен периодично да уведомява Й. за движение на делото, след което в сигнала е описано *„Считам, че г-н Т. си е свършил работата, за което съм заплатил наполовина и ме е държал в неведение осем години. Моля за разваляне на договор за поръчка и връщане на сумата по договора с адвокат Ч. Т.“*. След първоначалния сигнал са дадени сведения от Й., в които е описано: *„Във връзка със случая искам да кажа, че адв.Т. ме е държал осем години в неведение за резултата, а според мен е длъжен да ме уведомява периодично. Това е, което имам да кажа по случая“*, съответно от 21.02.2023г., в които е описано: *„По повод подадена от мен жалба и подадените от мен писмени сведения ги потвърждавам и за момента няма какво да допълня. Моля за Вашето съдействие да бъде извикан в сградата на 01-РУ-СДВР, за да дам по-пълни сведения и необходимите документи“*. По повод подадения сигнал е образувана пр.пр. № 958/2023г., която с Постановление от 20.04.2023г.е отказано образуване на досъдебно производство, защото не са събрани данни,

от които да се направи предположение за извършено престъпление от общ характер или неправомерно действие, налагащо намесата на органите на досъдебното производство. Коментирания в този параграф писмени доказателства за ирелевантни за предмета на делото.

Приобщени са академични и енциклопедични публикации в българския печат на адв. Т..

Събрани са гласни доказателствени средства чрез разпит на св.\*\*\*\*\*, от чиито показания се установява, че след проведени телефонни разговори между страните адв. Т. бил необичайно афектиран и нервен.

**СОФИЙСКИЯТ РАЙОНЕН СЪД, 27 състав, като прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235, ал.2, във вр. с чл.12 ГПК, по свое убеждение, намира за установено от правна страна следното:**

Предявени са осъдителни иски с правна квалификация чл. 45 ЗЗД.

В тежест на ищецът е разпределено да докаже, че ответникът е извършил твърдяното противоправно деяние – да го дискредитира, да му причини неприятности и да упражни тормоз подал жалба, по която била образувана дисциплинарна преписка № 472/2022 г. пред Софийски адвокатски съвет, вследствие на която ищецът претърпял твърдените неимуществени вреди (негативни чувства, засягане на честта и доброто име в обществото), както и твърдените имуществени вреди – деловодни разноски (за което съдът е указал по чл.146, ал.2 ГПК, че не сочи доказателства, каквито не са и ангажирани), така и да докаже размера на твърдените вреди, пряка причинна връзка между деянието на ответника и причиненият противоправен резултат. В тежест на ответника е разпределено да докаже, че с образуването на дисциплинарно производство срещу ищеца се е възползвал от правото си, породено от съмнение, че адвокатската защита на ищеца не отговаря на подписания между тях договор за правна защита.

В разглеждания случай ищецът се позовава на твърдяно увреждащо противоправно поведение на ответника, изразяващо се в подаване на жалба до САК, въз основа на която била образувана дисциплинарна преписка № 472/2022г. по описа на САК, с която ищецът бил дискредитиран, били му причинени неприятности и спрямо него бил упражнен тормоз, като бил принуден да пише опровержения и дава отговори за неща, които бил изпълнил. Като със завеждане на дисциплинарната преписка и произтичащите

от нея действия се твърди ответникът да е причинил страдания, неудобства и социален дискомфорт на ищеца. Обстоятелствата около подаване на сигнал и до СРП са ирелевантни за предмета на делото, доколкото формулираната претенция е за причинени морални вреди от „завеждане на дисциплинарната преписка“, както е формулирано и в исковата молба и в доклада по делото.

Безспорно по делото се установява, че между страните е имало сключен договор, по силата на който ответникът възложил на ищеца да заведе дело пред ЕСПЧ, така и изпълнение на задължението по подаване на такава жалба на 16.12.2013г., по която било образувано дело № 661/14 \*\*\*\*\* . Установява се и че жалбата е била обявена за недопустима още на 20.03.2014г. с писмо връчено според чл.52а от действащия към този момент Правилник на ЕСПЧ. Не е спорно, че страните са установили недопустимостта на жалбата през 2021г.

Спорният въпрос е дали с подаване на жалба вх.рег.№ 5490/21.09.2022г. при САК, в която е описано от ответника, че *„Считам, че не са защитени законните ми интереси. Опасявам се, че поради пропуски и/или небрежност от страна на адв. Т. ще понеса огромни морални и материални щети“*, по която е образувано и дисциплинарното производство, е налице обективният елемент от правопораждащия фактически състав на деликтната отговорност, т.е. извършване на противоправно деяние

Подаване на жалби и сигнали до правораздавателни и правоохранителни органи само по себе си не е противоправно поведение, защото представлява реализация на субективно право и поначало упражняването му е правомерно. Конституционно право на всеки гражданин по чл.45 от Конституцията е да подава искиви молби, жалби, петиции, предложения, сигнали, като така търси защита на накърнени или застрашени свои права и интереси. Реализирането на това право би могло да бъде неправомерно, само ако представлява злоупотреба с право. Носителят на едно субективно право е свободен да прецени дали и кога да го упражни или въобще да не го упражни, затова упражняването на материално и процесуално право поначало е правомерно, което, обаче, не изключва възможността за злоупотреба с право, което е противоправно. Тя е налице, когато правото се упражнява недобросъвестно, за да бъдат увредени права и законни интереси на другото, но също и в

противоречие с интересите на обществото. Подаването на жалба до съответния компетентен орган съставлява упражняване на законоустановена възможност, тъй като гражданите имат право да се обръщат към надлежните органи и да излагат обстоятелства, които са им известни. Жалбоподателят е добросъвестен и когато посочените от него обстоятелства не бъдат установени. Злоупотреба с право (т. е. противоправно поведение) ще бъде налице, когато жалбата не е отправена с цел обстоятелствата да бъдат проверени и да бъдат взети необходимите мерки, а когато жалбоподателят знае, че те са неверни, и подава жалбата, за да навреди другиму или за да накърни друг обществен интерес. Само превратното упражняване на право е укоримо. Затова и няма злоупотреба с права тогава, когато те се упражняват с ясно съзнание че съществуват, независимо от това дали предприетата защита е адекватна, дали действително съществува твърдяното право и дали има грешка в преценката, която да е извинителна или неизвинителна. (така Решение № 53/04.04.2018 г. на ВКС по гр. д. № 1913/2017 г., III ГО, ГК; Решение № 245/05.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 1734/2014 г., III ГО; Решение № 758/11.02.2011 г. на ВКС по гр. д. № 1243/2009 г., IV ГО; Опр. № 336 от 11.03.2013 г. по гр. д. 149 от 2013 г. на IV ГО на ВКС; Решение № 5285 от 14.07.2014 г. по гр. д. № 14426/2013 г. на Софийски градски съд; Решение № 260778 от 04.03.2022 г. по в. гр. д. № 3530 / 2021 г. на Възз. IV-б. състав на Софийски градски съд и др.).

В разглеждания случай действието на ответника по подаването на жалба до САК - обстоятелство, което е признато от ответника, не е противоправно, а е в защита на негови предполагаеми права, които същият е считал за накърнени. При преценката на доказателствата по делото съдът приема, че процесната жалба е подадена от ответника със съзнанието, че защитава съществуващо свое субективно право. Без значение е дали предприетата защита е адекватна, съществува или не в действителност твърдяното субективно право, евентуална негова грешка при преценка на правото дали е извинителна или неизвинителна. Данни за недобросъвестност на ответника, а именно, че той е решил да заведе дисциплинарната преписка с единствената цел да упражни тормоз, не са ангажирани по делото. В този смисъл и при приложение на неблагоприятните по последици от правилата за разпределение на доказателствената тежест, съдът приема, че не е доказан един от елементите на фактическия състав по чл. 45 ЗЗД, а именно

противоправно действие на ответника, поради което съдът намира исковете за неоснователни.

### **По разноските:**

Предвид изхода на спора с право на разноски разполага само ответникът, който е доказал сторени разноски в размер на **500 лв.** за адвокатско възнаграждение.

На основание чл.77 ГПК ищецът следва да бъде осъден да заплати **50 лв.** държавна такса, доколкото не е събрана д.т. за иска за имуществени вреди.

Мотивиран от изложеното Софийският районен съд

### **РЕШИ:**

**ОТХВЪРЛЯ** предявените от Ч. Г. Т., ЕГН: \*\*\*\*\*, срещу Р. И. Й., ЕГН: \*\*\*\*\*, осъдителни искове с правно основание чл.45 ЗЗД за осъждане ответника да заплати сумите: 5000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди, представляващи морални страдания, както и 300 лв. обезщетение за причинени имуществени вреди - деловодни разноски, вследствие на неправомерно поведение на ответника, изразяващо се в подаване на жалба до САК, въз основа на която била образувана дисциплинарна преписка № 472/2022г. пред САК, ведно със законната лихва от 29.12.2022 г. до окончателното изплащане на вземането.

**ОСЪЖДА** на основание чл.78, ал.3 ГПК Ч. Г. Т., ЕГН: \*\*\*\*\*, да заплати на Р. И. Й., ЕГН: \*\*\*\*\*, разноски по делото в размер на 500 лв. за адвокатско възнаграждение.

**ОСЪЖДА** на основание чл.77 ГПК Ч. Г. Т., ЕГН: \*\*\*\*\*, да заплати по сметка на Софийския районен съд разноски за държавна такса в размер на 50 лв.

**РЕШЕНИЕТО** може да се обжалва пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: \_\_\_\_\_